

„Vejít do Božího odpočnutí“

Hošťálková 1. 7. 2018

Písně: 152, 686, 394, 505, 623

Čtení Písma: ep. Židům 4, 1 - 11

Text kázání: ep. Židům 4, 11

Milí bratři a sestry,

zaslíbená země Kanán je v přeneseném slova smyslu nejen bojištěm, ale také místem odpočinku. Ten text z epištoly Židům, který jsme četli, nám ale chce povědět více o zásadní události, která se odehrává v životě každého křesťana, který opouští poušť vlastní námahy a vlastních pádů a vstupuje do zaslíbené země, ve které vládne Boží plnost.

Tak mnoho křesťanů sebou vleče nějaké břemeno a zbytečně se namáhají toto břemeno ze sebe nějak setřást. Jsou to mnohé starosti a problémy, je to hřích, nebo soužení, které nás ničí zevnitř. A přece nám náš nebeský Otec v epištole Židům říká, že u něho najde jeho lid odpočnutí. Když Izraelský národ vcházel do zaslíbené země, doprovázel jej na všech jeho cestách Bůh svou ochranou. Tento Boží doprovod a jeho ochranu jsme přijali my dnes ve vykoupení, které máme v Ježíši Kristu. Je nám zde ale také nabídnut jasný obraz o nás samých, o našich problémech, pokušeních a těžkostech v naší víře. Biblické zprávy nám nevysvětlují jen dějinné události z hlediska tehdejšího jednání Božího, ale slouží nám také jako příklad k zamyšlení nad vlastním životem.

Na biblických hodinách jsme přemýšleli nad 11-tou kapitolou epištoly Židům, kde se vysvětluje co to vlastně znamená skutečná víra; a jsou nám tam postaveni před oči mnozí svědkové víry. V několika posledních setkáních jsme podle textu přemýšleli nad Božím služebníkem Mojžíšem. Nechme se tímto mužem oslovit také dnes - jeho životní cestou, jeho jasným vyznáním. Projděme se cestou pouští spolu s putujícím izraelským lidem, nechme k sobě ten známý příběh znovu promluvit.

Písmo považuje Mojžíše za velkého Božího muže. Přesto i on byl jako člověk slabý, se sklony k hříchu. Zpočátku - když poznal, že ten zotročený lid v Egyptě je vlastně lidem jeho - se chtěl stát velkým vysvoboditelem. Když ale pomoc, kterou nabízel, lid odmítl, úplně ztratil rovnováhu. Bezpochyby byl velmi zapáleným pro Boží věc, chtěl ale Boží vysvoboditelské dílo provést vlastními silami. Tak jako dnes mnozí křesťané, i Mojžíš se snažil vlastním úsilím vysvobodit z nouze a bídy, z hříchu a jeho následků. Jeho námaha ale byla marná a nakonec zůstal sám jako poražený a odchází na poušť, kde pase stádo dobytka. Pak na něj ale zavolá Bůh a pověřuje jej tím, co chtěl zpočátku provést sám - vysvobozením Izraelského lidu. Mojžíš se teď ale brání, bojí se vrátit se na místa svého prvního zklamání, prosí: „**Vyvol si, Pane, někoho jiného**“. Ale Bůh chce ty velké věci vykonat právě skrze něj. A Mojžíš se stane v Božích rukou velkolepým nástrojem pro úplné vysvobození svého národa z otroctví.

Vysvobození Izraele z Egypta je symbolem pro naše vysvobození z hříchů. Hřích nás zotročuje stejně tak, jako Egypťané zotročovali izraelský národ. Bůh vysvobodil svůj národ skrze soud, který postihl Egypťany a obešel ty, kteří byli pod ochranou krve obětovaného beránka. Jestliže jsou naše hříchy překryty krví Ježíše Krista, pak jsme také my zachráněni před Božím hněvem a soudem.

Byl to veliký úkol, který byl na Mojžíše vložen. Spočívala na něm zodpovědnost za celý národ. Byly tu nesčetné rodiny s malými dětmi, o které bylo potřebné se starat, byl tu dobytek, náklad. Když se Izraelští blížili k Rudému moři, zahlédli za sebou bojovně naladěné Egypťany. Nastal velký zmatek, vypadalo to, že tu všichni zahynou. Obviňují Mojžíše. Ale ten, který dříve trpěl komplexy méněcennosti, který byl dříve plný strachu a obav, nyní pokojně stojí a čeká na Boží zásah. Důvěřoval Bohu a On se postaral. Vody Rudého moře se před jejich zraky rozestoupily. Izraelští prošli mořem jako po suché zemi. Zatímco ostatní ve strachu jen křičeli, Mojžíš Bohu věřil. Vidíme tu, jak docela jinak jedná ten, který se spoléhá na Hospodina. Boží člověk, zachovává pokoj a spoléhá na to, že Pán ve své zachraňující milosti bude jednat.

Když Izraelští procházeli Rudým mořem, nepřátelé jim byli za patami. Podobně jedná Boží i náš nepřítel - ďábel; obzvláště pronásleduje ty, kteří se vydali cestou následovníků Ježíše Krista. Bůh ale znovu zasáhl ve prospěch izraelského národa. Vody se zavřely a Egypťany i s jejich vozy pohřbily. Stejně zasáhl Bůh v oběti Ježíše Krista proti zotročující moci hříchu. Proto můžeme i my ve svém životě, v jakémkoliv ohrožení, počítat s Ježíšovým vítězstvím.

Pak se dostal Izraelský národ do pouště. A Mojžíš musel i zde opět bojovat s podobnými problémy - lid byl stále nespokojen, neustále si stěžovali. Je o nich pověděno, že jsou lidem tvrdošijným. Bůh dopustil, aby v nepokoji bloudili pouští a všichni, kteří se protivili a reptali, se do zaslíbené země nedostali. I církve dnes se nachází na podobné poušti. Je v ní mnoho nespokojených, těch, kteří si stěžují - jedni hledí do světa, tam odkud vyšli, jiní k nějakým vyšším poznáním a touhám. Ale Bůh svému lidu zaslíbil požehnání místo odpočinku v poušti. Aby došli do země, která oplývá mlékem a medem - Boží plností - musí nasadit všechno své úsilí; On nechtěl živit svůj lid po celý život jen manou. Cesta pouští by vlastně netrvala ani tak dlouho, ale lid viděl jen samé těžkosti, byl ochromen pro svou nevěru - tak to vidí také apoštol v epištole Židům. Nechtěli naslouchat Mojžíšovým pobočníkům Jozuovi a Kálefovi, kteří byli v té chvíli jediní, kteří brali Boží slovo vážně. Ale přes to všechno: na druhé straně je místo odpočinku, které Bůh svému lidu zaslíbil.

Až o několik let později, kdy byl izraelský národ očištěn od své nevěry, byl konečně schopen vstoupit do Kanánu. Bůh jim opět otevřel cestu - tentokrát řekou Jordán. Teď si konečně uvědomili, že to, co má Bůh ve svém plánu, vykoná. Před ním musí vše ustoupit stranou - i vody Jordánu. Po tolika letech konečně vstoupili na to místo odpočinku, které pro ně bylo připraveno. On připravil takové místo i pro nás, bratři a sestry. Chce, abychom i my, ve víře a odevzdanosti jemu, u Něj našli odpočinku.

V poušti se vítězný život vést nedá. Je potřebné opustit poušť nevěry nebo nedověry, přestat bojovat vlastní silou a sytit se přitom malou dávkou many; jinak budeme na cestě víry sklízet jen samé zklamání a ztratíme odvahu dál bojovat. V epištole Židům čteme: **„Nebot' kdo vejde do Božího odpočinku, odpočine od**

svého díla, tak jako Bůh odpočinul od svého“. To znamená být na Bohu zcela závislý. Můžeme žít třemi způsoby života: v Egyptě, na poušti nebo v Kanánu. Kterým způsobem žiji já? To je otázka, kterou nám klade nejen text epištoly, ale celé chování izraelského národa, jak je máme zaznamenáno v Mojžíšových knihách.

Žiješ snad ještě v Egyptě? Pak se spolehni na Ježíše Krista jako na svého Vykupitele. Ve víře se uchop jeho smíření, které nám vydobyl svou krví. Nech se očistit jeho krví, která za mne i za tebe vytekla na golgotském kříži. Pak mu můžeme s dětskou důvěrou děkovat za to, že jsme zachráněni.

Nebo jsme ještě na poušti? Potom se zřekněme své nevěry nebo nedověry! Důvěřujme Pánu Ježíši Kristu, aby v nás mohl vládnout. Nesnese to odkladu. V epištole Židům čteme o naléhavosti přítomného okamžiku: **„Jestliže dnes uslyšíte jeho hlas, nezatvrzujte svá srdce“.** Právě proto byla prolita jeho krev. Děkujeme svému Pánu, protože on je naším vítězstvím, naší silou, naší budoucností. On je vším, co ve svém životě za všech okolností potřebujeme, **„protože v něm přebývá všechna plnost božství tělesně“.**

Nebo jsme již v zaslíbené zemi? Pak se můžeme radovat, jak říká apoštol Petr **„nevýslovnou, vznešenou radostí“** (1.Pt 1,8). A můžeme vědět - podle slova určeného Jozuovi, že **„každé místo, na kterém stojí naše nohy, nám dal Bůh“.** Proto: **„Neboj se a nestrachuj, protože Hospodin, tvůj Bůh je s tebou kamkoli půjdeš“** (Jozue 1, 3.9).

Jako zachráněné Boží děti víme, že si sebou nemáme brát do dalšího života ty staré věci z Egypta. Strach a starosti, vlastní zájem nebo pocit potřeby něco znamenat, může zůstat na poušti. Bůh, náš nebeský Otec si přeje, abychom vstoupili do zaslíbené země. Tam je pro nás připraveno všechno, co potřebujeme. Tenkrát vedl lid Mojžíš, nás dnes vede Ježíš Kristus, náš Pán. On nám ukázal na cestu spolehnutí a důvěry a dovede nás také do jistého cíle - **„Božího odpočinutí“.**

Amen.